

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא****בעניין: כהן מזל (מולי)****(בעצמה)****התובעת****נ ג ד****1 . סולומון סויסה שמעון (ניתן פסק דין)****2 . מדינה יאיר****3 . הדפס אומנותי ירושלים בע"מ****נתבעים 2 ו-3 ע"י ב"כ עו"ד אי שחם****הנתבעים****פסק דין**

לפני תביעתה של מזל כהן (להלן: "מולי", או "התובעת"), לפיצוי בשל שימוש מפר ביצירותיה.

רקע כללי

1. התובעת טוענת כי נתבע 1, שמעון סולומון סויסה (להלן: "סויסה"), פרסם את יצירותיה (להלן: "הציורים") תוך שהוא מחליף את חתימתה בחתימתו. נתבע 2 (להלן: "יאיר") הוא מנהלה של נתבעת 3 הדפס אומנותי ירושלים בע"מ (להלן: "החברה" וביחד: "הנתבעים"), לגבי יאיר נטען כי סויסה התקשר עמו וניסה למכור את יצירותיה של התובעת, ולשם כך פרסם יאיר באתר האינטרנט של החברה עותקים מיצירותיה של התובעת, כאשר הוא יודע כי סויסה אינו בעל זכויות היוצרים ביצירות. כנגד סויסה ניתן פסק דין בהעדר הגנה. התובעת טענה לעצמה.

מסכת העובדות

2. התובעת, מזל כהן (מולי), הינה ציירת המתגוררת בשכונת נחלאות בירושלים. בחודש מרץ 2003 התקשרה מולי עם סויסה על מנת שימכור את ציוריה. היקף ההתקשרות אינו ברור דיו. התובעת טוענת כי ההסכמה חלה בנוגע לתמונות המקור בלבד. נתבע 1 לא הגיש כתב הגנה, ולכן גרסתו לא נשמעה. אין עוררין כי סויסה מחק את

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

חתימתה של התובעת מהציורים וחתם את חתימתו במקומה. סוויסה התקשר ככל הנראה עם יאיר, בעל אתר אינטרנט המשווק בין היתר, סוג זה של יצירות, וזה פרסם באתרו את ציוריה של מולי, עליהם מתנוססת חתימתו של סוויסה. כן פרסם יאיר את קורות חייו של סוויסה, כפי שאלה הועברו אליו מסוויסה, ובהמשך לכך, הנפיק יאיר לסוויסה כרטיסי ביקור, עליו מתנוסס שמו של סוויסה וכן ציור של אדם אחר (כך לשיטת התובעת), מספר הטלפון שלו, וכתובת אתר האינטרנט של החברה. מחיר עותק של כל אחד מציוריה המקוריים של מולי, כפי שנתבקש באתר, הוא \$300. לאחר שנודע לתובעת כי ציוריה מפורסמים שלא באמצעותה, היא פנתה לסוויסה וליאיר בדרישות פיצוי, וכן בדרישה כי יסירו את ציוריה מעל האתר. יאיר צייט מיד והסיר ביום 13/12/05 את התמונות מהאתר, יום לאחר שמולי יצרה עמו קשר.

עיקר טענות התובעת

3. טענתה העיקרית של התובעת היא כי יאיר פרסם תצלומים של ציוריה, בחתימת סוויסה באתרו וניסה למכרם תוך ידיעה בכח או בפועל כי סוויסה לא ציירם. יאיר מתכחש לכל, ומצהיר כי סוויסה הונה גם אותו. השאלה העיקרית היא, האם יאיר ידע או שמא צריך היה לדעת, על כך שהציורים שסוויסה העביר לו, ופורסמו באתר החברה, אינם ציוריו? אם כן, ודאי שיהא חב לפי סעיף 2 לחוק זכות יוצרים 1911 (להלן: "החוק"), הקובע

"(2). כמו כן רואים זכות יוצרים ביצירה כאילו הופר ע"י אדם אם

(א) הוא מוכר או משכיר או מעמיד או מציע לשכירות בדרך מסחרית; או

(ב) הוא מפיץ לצרכי מסחר או במדה שיש בה כדי להזיק לבעל זכות היוצרים; או

(ג) מציג בתערוכה לפני הציבור בדרך מסחרית; או

(ד) מביא מחו"ל למכירה או לשכירות בכל חלק של מושבות הוד מלכותו שחל עליו חוק זה,

כל יצירה שלפי ידיעתו היא מפירה זכות יוצרים או היתה מפירה זכות יוצרים אילו נעשתה בגבולות אותו החלק של מושבות הוד מלכותו שבו נערכה או הושכרה או הועמדה או הוצעה למכירה או לשכירות, או שבו הופצה או שלתוכו הובאה מחו"ל."

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

בעניינינו, היות והחתימה על ציוריה של התובעת זויפה, הרי שיכול והנתבעים יחובו, כחלק מהפרת זכות היוצרים הכלכלית, גם בעבור הפרת זכותה המוסרית של התובעת. טענות הנתבעים יובאו בגוף הדיון.

דיון בטענות ההגנה

4. יאיר טוען בסיכומיו כי ממילא יש לדחות את התביעה שכן התובעת לא הוכיחה כי היא בעלת זכויות היוצרים בציורים. הנתבע הודה בחקירתו הנגדית כי הציורים אכן צוירו בידי מולי וכי הוא מאמין לה בעניין זה. וכך העיד:

"גב' מולי כהן: אין בינינו חילוקי דעות שזה, מדובר בציורים שלי, שפורסמו באתר, נכון?"

העד: לי, אישית, לא ראיתי אותך מעולם מציירת, הנטייה שלי היא להאמין שאכן את ציירת, לאור השיחות שהיה לנו ולאור הקשר שהיה,

גב' מולי כהן: וגם היית אצלי בבית וראית ציורים בבית. העד: גם טרחת והגעת לביתך יותר מפעם אחת, בפעמים ביותר,

גב' מולי כהן: אז אני לא צריכה לתת,

העד: תני לי רק שנייה לסיים את התשובה.

גב' מולי כהן: כן.

העד: את רוצה תשובות ברורות, תקבלי אותן, תתאזרי בסבלנות. הגעתי, הטרחתי את עצמי יותר מפעם אחת, הגעתי לביתך, היו דברים על הקירות, אם את שואלת אותי אם אני זוכר במדויק מה היה אני לא זוכר, אבל הנטייה שלי היא להניח שבהחלט חלק מהציורים שהופיעו באתר האינטרנט שלי, שלך.

גב' מולי כהן: רובם.

העד: את רוצה לקרוא לזה רובם? תקראי, אני לא נכנס לדיון.

ש: למעשה, 40 ציורים סויסה הביא אליך,

ת: הנתונים, העובדות כתובות, העובדות מוצגות, אין טעם

להיכנס לדיון על עובדות." (עמ' 133 לפרו' מיום 06.09.09)

בהינתן שהנתבע הודה כי אף הוא סבור שהציורים הם של מולי, ועדות התובעת אמינה עלי, הדבר מספיק על מנת להרים את הנטל המתבקש מתובע במשפט אזרחי. אני מאמין לגרסתה, כי הציורים אותם היא טוענת שציירה, אכן שלה הם, וכי אלה פורסמו באתר הנתבעים.

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

התובעת צירפה לכתב תביעתה, הסכם שחתמה עם אדם בשם שלום שטיינברג (נספח ת/8 לתצהירה), אשר לו היא מוכרת את הזכויות בציוריה. מסיבה זו סובר הנתבע 2 כי אין הוא מפר זכות יוצרים היות והתובעת כבר מכרה את זכויותיה בציורים.

5. טענה זו של הנתבע דינה להידחות, זאת אך משום שהנתבע לא הוכיח את גירסתו, כי קיימת חפיפה בין התמונות שנמכרו לכאורה לשלום שטיינברג, לבין התמונות שפורסמו באתרו של הנתבע. הנתבע פרסם 40 תמונות של התובעת, והחוזה עם שלום שטיינברג, מקיף לכל היותר 25 ציורים (כך על פי החוזה). לדבריה של התובעת, על פי החוזה עם מר שטיינברג מכרה היא חמישה או שישה ציורים, בסופו של יום.

כן יצויין, כי קיים ספק האם המסמך (ת/8) הינו חוזה מחייב לכל דבר שכן אין מפורטים שם ציורים באופן ספציפי (דבר הפוגע בדרישת המסויימות), וכן יצויין כי התובעת חתומה עליו בשם "ד. קופרמן". לדברי התובעת מדובר בהלצה בין הצדדים לחוזה, דבר שמטיל ענן כבד מעל האפשרות כי רצון הצדדים דשם היה אכן לערוך חוזה מחייב, וזאת מעבר לסיכומם של הבנות שאינן מחייבות בלבד. כאשר מדובר במכירת זכות קניין מלאה וסופית ביצירות בפרט, הסביר הוא, שצדדים המעוניינים לערוך חוזה מכר, יערכו אותו בצורה רצינית. כך שלגופו של עניין, הנתבעים לא עמדו בנטל ההוכחה הדרוש בכדי להוכיח כי מולי כבר מכרה זכויותיה לגורמים שלישיים.

על הזכות הכלכלית והזכות המוסרית

6. הגם שעל החוזה החדש חל החוק משנת 1911, יש לעמוד על נקודה נוספת, שבאה לידי ביטוי בחוק זכות יוצרים התשס"ח – 2007 (להלן: "החוק החדש") שנכנס לתוקף ביום 25/05/08. ניתן לחלק, בהכללה, את זכויות יוצר ביצירתו לשניים – זכות כלכלית, וזכות מוסרית. הזכות הכלכלית מגלמת זכות יוצר להנות מפירותיו הכלכליים של יצירתו, סופר ממכירות ספריו, וזמר ממכירות תקליטיו. זכות מוסרית היא זו, המקפלת בתוכה זכויות הקשורות לזכותו של אומן כי יצירתו תיוחס לו, וכי זו לא תעוות. אציין כי מתוך זכויות המשנה המקופלות בזכות המוסרית, זכות היוצר כי יצירתו תיוחס לו, עולה כדי

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

הזכות הבסיסית ביותר המוגנת על ידי הדין. ראו דברי הנשיא (בדימוס) מ' שמגר, בע"א Interlego A/S 513/89 נ' Exin - Lines Bros S. A., פ"ד מח(4), 133 שם אמר:

"זכויות יוצרים הן חלק ממערך החוקים שנועדו להגן על קניינו הרוחני של האדם. ההצדקה להגנה על קניין רוחני זהה להצדקה להגנה על קניין מסוג אחר, ואין טעם להאריך בעניין זה. עם זאת, בבדיקת **חוק זכות יוצרים** יש להדגיש שתי נקודות ייחודיות: (א) **בחוק זכות יוצרים** שלא כבחוקים אחרים, קיימת הבחנה בין הזכויות הכלכליות לבין זכויות "המוסריות" בקניין הרוחני. הזכויות הכלכליות כוללות הוראות הנוגעות להענקת המוצר ולשיווקו על-ידי מי שאינו זכאי לכך. זכויות אלו מוגדרות בסעיפים 1-2 לחוק **זכות יוצרים** ומרבית החוק הישראלי עוסק בהן, לעומתן קיימות הזכויות ה"מוסריות" הדנות בזכותו של המחבר שהיצירה תופיע תחת שמו, ובזכות המחבר למנוע את סילוף יצירתו. המינוח "זכות מוסרית" בהקשר זה אינו בא להבדיל מזכות חוקית אלא להבדיל מזכות כלכלית (ראה **ע"א 528/73 אטינגר נ' אלמגור ואח' [פ"ד כט (2) 115]**, בעמ' 118). זכויות אלו מעוגנות בסעיף 4א **לפקודת זכות יוצרים**. שתי מערכות זכויות אלו זכות לטיפול נפרד במסגרת חוקים המטפלים בזכויות יוצרים." (שם, פסקה 11).

חזר על כך כב' השופט י' טירקל בע"א Robert E. Eisenman 2790/93 נ' אלישע קימרון, פ"ד נד(3), 817 (2000), בקובעו:

"מלבד הזכויות הכלכליות שבידי בעל זכות היוצרים עומדת לו גם זכות אישית-מוסרית (ראו י' ויסמן "הזכות האישית (droit moral) בדניי זכויות יוצרים", מחקרי משפט ז' 51, 55 (1989)). כך נאמר בסעיף 4א **לפקודת זכות יוצרים** (להלן - "הפקודה"): "4א."

(1) מחבר זכאי ששמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה המקובלים.

....

(3) פגיעה בזכות לפי סעיף זה היא עוולה אזרחית, והוראות **פקודת הנזיקין** [נוסח חדש] יחולו עליה.

(4) זכותו של מחבר לפי סעיף זה לא תהיה תלויה בזכותו החמרית באותה יצירה, והיא תעמוד לו אף לאחר שזכות זו, כולה או מקצתה, הועברה לאחר.

..--"

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

אדם זכאי ששמו ייקרא על "ילדי רוח". זיקתו הרוחנית לאלה כמוה, כמעט, כזיקתו ליוצאי חלציו. פרסומה של יצירה בלי ששמו של מחברה ייקרא עליה "בהיקף ובמידה המקובלים" הוא פגיעה בזכותו המוסרית של המחבר. שורשיו של עקרון חשוב זה שלוחים גם במקורות המשפט העברי, שעמדו על גודל עווננו של מי שאינו אומר דבר בשם אומרו. כך נאמר, בין דברים רבים בענין זה:

"גדול שיאמר דבר בשם אומרו ולא יגזול דעת האומרו, כי גזילה זו יותר מגזילת ממון --- ומה מאוד גדול עבירה זו בעיני, האומר פשט הכתוב בספר, או אשר שמע, ולא מזכיר שם האומר או הכותב" (ר' ישעיה הלוי הורוויץ שני לוחות הברית, מסכת שבועות (דף קפ"ג, ע' ב); כן ראו מקורות נוספים אצל נ' רקובר זכות היוצרים במקורות היהודיים (תשנ"א), בעמ' 35 ואילך). (שם, פסקה 23).

7. סעיף 45 לחוק החדש מחדד וקובע, כי זכות זו, המוסרית, אינה ניתנת להעברה, והיא תעמוד לאומן אף אם זה מכר את זכויות היוצרים ביצירתו. זכויות בלתי עבירות, המתנות על חופש החוזים, נדירות הן, וכאשר הן מופיעות, שומה על בית המשפט לאכוף את העדר החוקיות של עבירותן בצורה קפדנית. כך למשל, חוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987 קובע רף שכר מינימלי, ולויתור העובד עליו אין תוקף (כך לפי סעיף 12 לחוק). רק בנסיבות של חוסר תום לב קיצוני, יושתק מעניק הזכות מלטעון כי הזכות איננה עבירה. עמד על כך הנשיא ס' אדלר בע"ע 1054/01, טוילי נ' דהרי, תק-אר 2002(2), 22, וכך כתב:

עלי להוסיף את עמדתי, כי חוק שכר מינימום הוא חוק קוגנטי ואין ליישם את תורת תום הלב כדי לאשר העסקת עובד בפחות משכר המינימום. אכן, על פי הנשיא ברק וסגנית הנשיא ישנס מקרים בהם עקרון תום הלב יגבר על הקוגנטיות של משפט העבודה המגן. מקובל עלי עקרונית, כי אין זכות אבסולוטית וייתכנו מקרים חריגים לעקרון הקוגנטיות, אולם רק במקרים נדירים ביותר, וקשה לי לתאר מקרה כזה בנושא תשלום שכר מינימום (שם, 25).

החוק בו עסקינן, ובפרט, הזכות המוסרית המוגנת בו, מגבילה יוצרים, פן בעיתות משבר ויוותרו על נכס יקר מאין כמותו בעבורם, הוא המוניטין שנוצר כתוצר נלווה ליצירתם. כך למשל, גם אם מכרו יצירה במחיר נמוך ביחס לערכה בשעת משבר כלכלי כזה או אחר,

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

עדיין הרוויחו את הערך הנלווה: שם טוב בעבור יצירותיהם. בעניין זה יש לציין כי החוק, מונע מאנשים לרכוש בכסף זכות "לעוות את האמת" – ולומר כי הם יצרו חפץ מסוים, או יצירה מסוימת.

8. גם אם החוק החדש אינו חל בעניינינו, שכן הלה לא חל בתקופות הרלוונטיות לתובענה זו, הרי שחזקה על יוצר המוכר את זכויות יוצרים באחת מיצירותיו כי מוכר הוא את הזכויות הכלכליות בה, ולא את הזכויות המוסריות (ראו והשוו, טוני גרינמן, **זכויות יוצרים** (מהדורה שניה) (2008), עמ' 873, וכן האסמכתאות שם; בש"א (מחוזי ת"א) 18366/01 **כרמי נ' היכל התרבות בע"מ** (לא פורסם, 11.12.2001)). כן, בניגוד לרצון מפורש של יוצר להעביר את הזכויות המוסריות לאחרים, יפורש הסכם מכר, כהסכם הכולל את הזכויות הכלכליות בלבד.

מסיבה זו, גם אם מכרה התובעת את הזכות הכלכלית ביצירותיה, מכירה שמהותה והיקפה מוטל בספק, ודאי שלא מכרה את הזכות המוסרית ביצירותיה. מהסיבות הללו, דין טענות הנתבעים להידחות.

9. טענת הגנה נוספת של הנתבע 2 היא כי לתובעת אין זכות יוצרים בתמונות, וזאת מכיוון שמדובר בהעתקות של ציורים אחרים ("רבים וטובים" כאמור בעמ' 12 לסיכומי הנתבעים).

לטענה זו אין אני יכול להתייחס, היות והיא נטענה בעלמא. מולי תובעת בגין גזל זכויות יוצרים של 40 מציוריה. מן הראוי שהנתבע יצרף לציורים בהם הוא סבור כי אין לתובעת זכויות יוצרים, את ציורי "המקור" (כך לטענתו), וזאת אם ברצונו כי הטענה תידון. אין להיענות אפוא לטענות בעלמא, ללא ביסוס ראיתי. לפיכך, דין טענה זו להידחות.

טענת ההגנה האחרונה של הנתבע 2 היא כי הנתבע 1 הוא בעל זכות היוצרים ביצירות. הנתבע מפנה לסעיף 5(א) לחוק הקובע:

"(1) בהתחשב עם הוראות חוק זה, יהא מחברה של יצירה הבעל הראשון של זכות היוצרים בה: בתנאי -

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

(א) שאם היה זה פיתוח, צלום או תמונה והקלישאה או העתקה מקורית אחרת הוזמנו ע"י אדם אחר והוכנו תמורת דבר ערך בהתאם לאותה הזמנה הרי, אם אין הסכם הקובע את ההיפך, יהא האיש שהזמין את הקלישאה או את ההעתקה המקורית האחרת הבעל הראשון של זכות היוצרים;

משכך, מבקש הנתבע 2 לקבוע, כי מזמין היצירות, מר סוויסה, הוא בעל זכות היוצרים ביצירות. טענה זו יש לדחות מכל וכל. ראשית, נסייג ונאמר, כי גם אם תתקבל טענה זו, הרי שכוונתה לזכות הכלכלית בלבד, כיוון שכפי שצויין לעיל, לא הוכח רצון היוצרת להעביר את הזכות המוסרית, גם אם זו הינה עבירה במלואה במסגרת החוק הישן, עניין שאין צורך לדון בו במסגרת זו. שנית, סעיף החוק שהובא דלעיל, מתייחס ל"פיתוח, צלום או תמונה", כאשר ה"קלישאה או העתקה מקורית" הוזמנו על ידי אדם אחר. על פי לשון החוק, אין מדובר בציורים מקוריים, אלא בתמונות המתבססות על יצירה קודמת, ומשכך יתכן שככלל, המזמין ראוי יותר להיות בעל זכות היוצרים בתמונה. אין זה המקרה שלפנינו. לא הוכח כי סוויסה הזמין יצירה המבוססת על יצירות אחרות. עולה מחומר הראיות כי סוויסה קנה תמונות מוכנות שציירה מולי, בלא קשר להזמנתו.

משנדחו טענות ההגנה של הנתבע 2, יש לבדוק האם הוכיחה התובעת, כי הנתבע 2 ידע, או שמא צריך היה לדעת, כי הוא מפרסם את ציוריו של צייר פלוני בשמו של סוויסה. שכן יהא די בכך, בכדי לחייבו על פי החוק לפצות את התובעת.

עיגון ראיות התביעה

10. יאיר טוען כי לא ידע כי סוויסה חתם על הציורים בשמו שלו, על אף שיוצר אחר ציירם. נבחן את הראיות שהובאו לפני. ראשית, מתוך חקירת המשטרה בעקבות תלונת התובעת עולה, כי יאיר הביע את החשש, כי סוויסה אינו אדם שומר חוק, כדבריו:

"הרגשתי משהו מוזר כי הבן אדם שהתחושה סביבו משרה אי נוחות וההרגשה היא שעסקיו של האדם הם לא כדרך השוק. שמעון הוא קלאסיקה של אדם שלא נראה שמקפיד על החוק."
(הודעתו של יאיר במשטרה, צורפה כת/2 לתצהיר התובעת)

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

בהמשך, מספר יאיר שכדי להפיג את החשש, הלך הוא לביתו של סוויסה בכדי לוודא כי אכן צייר הוא. לדבריו הוא התרשם ממראית המכחולים ומריח הטרפנטין המעידים על כך שסוויסה אכן צייר. יתכן, כי בעקבות הרגשתו, היה עליו לברר מעט יותר, טרם הפצת תמונותיו של סוויסה באתרו.

שאלה נוספת עולה מחקירתו של יאיר במשטרה. יאיר מצא את הציורים מושפעים מעולם הנצרות, וכדבריו:

"הציורים שאנחנו מדברים כאן הם ציורים שניכרת בהם השפעה חזקה של עולם הנצרות" (שורה 49 לחקירתו של יאיר במשטרה, צורפה כת/2 לתצהיר התובעת).

גם אלה היו צריכים לעלות את חששו של יאיר, שכן סוויסה, הינו על פניו אדם דתי, ומהיכן הגיעו אותן השפעות?

מתצהירה של התובעת עולה, כי כאשר התקשרה אל יאיר, זה זיהה אותה, והוריד מיד את התמונות מאתר האינטרנט. הדבר מעורר את החשש, כיצד זה יאיר מאמין לאדם פלוני בטלפון יותר מאשר יוצר שהוא עובד עמו באופן רציף? הדבר מעיד על כך שיאיר, חשש עד מאוד כי הינו פוגע בזכויות יוצרים. כן אמר לה יאיר באחת השיחות בינו לבין התובעת, כי סוויסה ידוע בתור אחד שיודע **"למרוח קצת צבעים על הדפס קנבס ולמכור אותם שוב ושוב כציורי מקורי"** (סי' 9 לתצהיר התובעת). יצוין, כי מצאתי את עדותה של התובעת אמינה יותר מאשר עדות הנתבע 2, הטוען חזור ושוב כי לא ידע דבר. אני מוצא כי יש די בחומר הראיות בכדי להניח כי יאיר ידע, ואם לא כן אז הרי שצריך היה לדעת, כי סוויסה מתקשר עמו לגבי סחורה שלא הוא ציירה.

הנזק

11. התובעת לא הוכיחה בראיות קבילות כי נגרם לה נזק ממוני, או כי הנתבע עשה עושר ולא במשפט על חשבונה. לא הוכח בפני כי נמכרו ציורים של התובעת בסיוע אתר החברה. כן אינני סבור כי יש לחייב את הנתבעים בגין הנזק הממוני שנוצר לתובעת עקב

בתי המשפט**א 009080/07****בית המשפט המחוזי בירושלים****30/11/2009****בפני: כב' השופט יוסף שפירא**

העובדה כי ציוריה מוחזקים עדיין אצל סוויסה, שכן לא שוכנעתי כי יש לו חלק בגזל זה. אשמם של הנתבעים רובץ בפרסום כוזב של ציוריה של התובעת, ובהפרה עקיפה של זכות היוצרים של התובעת, זו הכלכלית, וזו המוסרית.

סעיף 3(א) לפקודת זכות יוצרים קובע כי על בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בשיעור שלא יפחת מסך של 10,000 ₪, ולא יעלה על 20,000 ₪, על כל הפרה. אני סבור כי יש לראות את פרסום התמונות באתר כהפרה אחת, בעיקר מהסיבה שרשלנותו של יאיר, התבטאה במחדל עיקרי אחד, ולא בכמה, ולא הוכח כי ההפרה הייתה ממושכת, רבת חשיפה, או כי מוצדק כי בשל אופייה של ההפרה, יש לראות פרסומה של כל תמונה כהפרה נפרדת. התחשב במשך זמן ההפרה, בהיקפה, בעובדה שאינני סבור כי הנתבע 2 עשה עושר רב על חשבונה של התובעת, אך עם זאת בעובדה שלתובעת נגרמה עוגמת נפש גדולה בעקבות פרסום ציורים רבים שלה בשם אדם אחר, אני מעמיד את הפיצויים לתובעת על 20,000 ₪, נכון להיום. כן ישאו הנתבעים בהוצאות המשפט של התובעת, ובשכר טרחה בסך של 18,000 ₪, בתוספת מע"מ. הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 21 יום שאם לא כן ישאו הצמדה וריבית מירבית כדין מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתנה היום י"ג בכסלו, תש"ע (30 בנובמבר 2009) בהיעדר הצדדים.

זהמזכירות תשלח העתק לצדדים.

יוסף שפירא - שופט